

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 320/2020
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лабуд Стојановић, адвокат из ..., против туженог „Messer Tehnogas“ а.д. Београд „Фабрика Краљево“ а.д. Краљево, чији је пуномоћник Гордана Стевић Дулић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гж1 139/19 од 23.07.2019. године, у седници одржаној дана 24.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Гж1 139/19 од 23.07.2019. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Краљеву П1 903/2010 (08) од 19.03.2019. године, ставом 1. изреке, у односу на штету евентуално проузроковану отказом уговора о раду од стране туженог послодавца, предлог за понављање поступка је одбијен као неоснован. Ставом 2. изреке, у односу на штету проузроковану евентуалним злостављањем тужиоца на раду, Основни суд у Краљеву се огласио стварно ненадлежним за одлучивање о предлогу за понављање поступка и спис предмета уступио у том делу Вишем суду у Краљеву као стварно и месно надлежном суду, на даљи поступак.

Виши суд у Краљеву је, решењем Гж1 139/19 од 23.07.2019. године, ставом првом изреке одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио решење Основног суда у Краљеву П1 903/2010 од 19.03.2019. године, у ставу 1. изреке. Ставом другим изреке преиначено је решење Основног суда у Краљеву П1 903/2010 од 19.03.2019. године, у ставу 2. изреке, тако што је одбијен предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Основног суда у Краљеву П1 903/2010 од 16.11.2011. године, као неоснован.

Против решења другостепеног суда којим је правноснажно одлучено о предлогу за понављање поступка, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 412. у вези члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број

125/04, 111/09), који се у овом поступку примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 87/18), и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда из одредбе члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. истог Закона на коју ревидент неосновано, у ревизији, указује. Изрека ожалбеног решења је разумљива, не противречи сама себи нити разлозима, о битним чињеницама наведени су разлози који су јасни и непротивречни, што значи да ожалбено решење нема недостатке због којих се не би могло испитати. Неосновани су наводи ревидента о томе да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. Закона о парничном поступку, у вези одредбе члана 8. истог Закона, јер је супротно наводима ревизије, о томе које ће чињенице узети као доказане, суд одлучио по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка.

У конкретном случају, правноснажном пресудом Основног суда у Краљеву ПП 903/2010 од 16.11.2011. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име накнаде нематеријалне штете на име душевних патњи због престанка радног односа плати износ од 10.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.11.2011. године, па до исплате, и тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да му накнади материјалну штету због спречености за рад у периоду од 27.03.2006. године до 31.05.2011. године. Суд је закључио да је тужени, законитим решењем, отказао уговор о раду тужиоцу и да својим поступањем у односу на тужиоца, како пре престанка радног односа дана 31.03.2006. године тако и након тог датума, није угрозио, односно оштетио његово здравље, имајући у виду да је проглашење технолошким вишком процес који се догађа свакодневно у предузећима и установама.

Тужилац је, преко пуномоћника, поднео предлог за понављање поступка, поднеском од 18.10.2017. године, из разлога прописаног одредбом члана 422. тачка 9. Закона о парничном поступку, а нови доказ на коме тужилац заснива свој предлог за понављање поступка је налаз и мишљење вештака неуропсихијатра др Зорана Ђурића и клиничког психолога Олге Алексић од 18.09.2017. године, о стању душевног здравља тужиоца у периоду од новембра 2005. године до краја јуна 2006. године.

Нижестепени судови су предлог тужиоца за понављање поступка одбили, као неоснован, пошто вештачење које је достављено суду у прилогу предлога не представља нови докази, будући да су пред првостепеним судом цењене околности које се тичу тужиоцевог душевног стања у периоду непосредно пре отказа уговора о раду до децембра 2009. године и изведен доказ вештачењем, а тужилац није имао примедби на налаз вештака, нити предлог за његову допуну.

Врховни касациони суд налази да су одлуке нижестепених судова засноване на правилној примени материјалног права.

Према одредби члана 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да

употреби нове доказе на основу којих је за њу могла бити донета повољнија одлука, да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Понављање поступка се може тражити само ако странка без своје кривице није могла те околности да изнесе пре него што је ранији поступак завршен правноснажном судском одлуком, сходно одредби члана 423. став 2. истог Закона.

По оцени Врховног касационог суда, разлози на којима је предлог заснован нису основ за понављање правноснажно окончаног поступка. Тужилац у ревизији указује да је тек обављеним вештачењем дана 17.09.2017. године, дефинитивно сазнао да има веома озбиљно и трајно обољење које битно утиче на стање његове урачунљивости. Међутим, нове чињенице на основу којих се, у смислу одредбе члана 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, може тражити понављање правноснажно окончаног поступка, треба да су настале у време док је у поступку чије се понављање тражи њихово изношење било могуће, пошто чињенице које су настале у време када се више нису могле употребити у пређашњем поступку, што је овде случај, не представљају исти догађај.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 412. став 4. у вези члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**